

- Вярно е, че аз не съм компетентна да давам преценки за произведенията на писателите и поетите, отговорих аз. Аз съм обикновен читател, когато твоите стихове така силно развълнуваха и възбудиха, че не мога да не ги нарека хубави, много хубави. Нали хубаво е онова, което е непосредствено и разбираемо и въздейства преко на душата и сърцето, а твоите стихове са именно такива.

На това Кольо нищо не отговори и побърза да излезе от стаята явно смутен от моя възторг, предизвикан от стиховете те му и ^{насочен} ~~притиснен~~ върху него самия, автора на тия проздивни и възбуждащи стихотворения.

Ето такъв беше Вапцаров, скромен и критичен към себе си. Ставаше му винаги неудобно, когато произведенията му са предмет на похвали и неговата личност център на внимание и преклонение.

Вапцаров беше човек с отзивчиво сърце, обичаш хората и готов всякога да помогне на изпадналия в беда "нашег брата". Винаги искрен страдеше, когато не е в състояние да избърше съзвезиите и намали страданията от заобикалящата го мрачна действителност. Голям та любов на Вапцаров към човека най-добре са почувстввали тези, които го познаваха отблизо, от обикновения всекидневен живот.

Спомням си беше късна есен, а Кольо продължаваше да ходи по пуловер. Многократно Бойка го подканяше да си облече ^{малкото} ~~сакото~~, но той все отклоняваше, под един или друг предлог, тези настоявания. И когато една сутрин Бойка настоя, че е крайно време да си облече сакото той призна :

- Виж какво Воя, аз нямам ^{малко} ~~сакото~~. Не знам ти как ще погледнеш на това, но аз го дадох на един другар, който излезе от затвора и буквално нямаше с какво да се облече. Пък и моето положение не е толкова лошо. ^{Аз имам пуловер и едър.} Вместо сакото аз ще облека направо балтона.

Вапцаров обичаше много работниците. Живял сред тях той се беше свързал трайно и с много поддържал лични връзки и приятелство.

Светлин